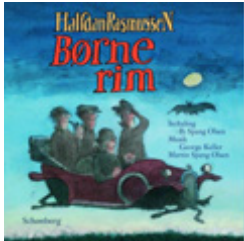

Børnerim

Aldersgruppe:	børn og barnlige sjæle
Spilletid:	Ca. 80 minutter (dobbelcd)
Udgiver:	Det Schønbergske Forlag
Anmeldt af:	Bjarne W. Andresen
Stjerner:	5

Der er noget gammeldags over denne dobbelte cd. Som en gave fra en fjern fortid. Hvor ord bærer en varme og en intensitet, som længst er glemt. Oplæst for os af Ib Spang Olsen som en anden budbringer, der overskrider grænser i rum og tid. Til at falde i søvn til. Til at undres over. Til at grine af og med. Til at gyse af!

Oplæsningen er ledsaget af musik, som er skrevet og indspillet specielt til dette formål af George Keller og Martin Spang Olsen. Musikken gør ikke meget væsen af sig og passer dermed perfekt til den underspillede visdom, som børnerimene

indeholder.

BØRNERIMs univers er den samme idylliske barndom som børnene i Bulderby og Lønneberg lever i. Der er masser af sol, nøgne tæer og højt græs med velkomne ukrudtsblomster. Der er stjerner, negerbørn, årstidernes gang, og endnu flere blomster.

Lille navleøje / sover bag min trøje / når jeg løfter kjolen / blinker den mod solen. Når maverne sprækker af for meget julemad, er der plaster i gaverne... til maverne!

De største dramaer bliver, at snemand Frost smelter på grund af den forbudte kærlighed til frøken Tø. At lille Sky får skænd for at have dryppet på en vej. At dukken Lone glemmes på en bænk og mirakuløst reddes, lige da det begynder at regne. At dukken Dorthe går frivilligt – men kommer også frivilligt tilbage, da hun blev sulten, kold og træt.

Oplæsningen rammer helt bogstaveligt den lune tone, BØRNERIM er skrevet i. Digtsamlingens 154 digte stammer helt tilbage fra 1964 og mange af dem er blevet til kendte og elskede børnsange som Posemandens bil, Tyggegummikongen Bobbel og Alle anemonemænd. Ib Spang Olsen læser BØRNERIM i sin egen rytme og falder ikke en eneste gang for påvirkningen af de melodier, som har ført mange af rimene ud til børn de sidste årtier. Det alene kan være grund til at anskaffe sig dobbeltcd'en: det er en eksemplarisk oplæser, vi møder.

Jeg vil stadig mene, at den levende fortæller/oplæser slår alt, og her kan man lære noget af Ib Spang Olsen. Andre anvendelser kan være at afspille i baggrunden, når børnene er ved at sove, når de fordyber sig i klipperier eller andet, hvor ørerne er fri. Hvorfor skal det altid være MGP og Ramasjang?